

2803^A

2803^A

260
568

ΩΔΗ

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ

ΥΠΟ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΥΠΙΑΛΔΟΥ.

Ἐλλάδα μου, τί οὐράνιο φῶς εἰς τὰ βουνά σου ἐφάνη;
Ἡ αὖραις γύρω ὑμολογοῦν, σπιθοβολᾷ τὸ κύμα...
Μακρὰ εἰς ξένα ἕνας νεκρὸς ἀσκόνεται ἀπ' τὸ μνήμα,
Καὶ ἀνθεῖ εἰς ἀγχό του μέτωπο μαρτυρικὸ στεφάνι.

Ἐνα καρὰβι καρτερεῖ, — ἀπλώσε τὰ πανιά σου·
Δέησες καὶ θρήνοι καὶ ψαλμοί! τὸ ξῶδι καταβαίνει.
Σηκώσου σὰ βασίλισσα Ἐλλάδα ἀναστημένη,
Καὶ δέξου εἰς ἀγκάλαις σου τὸν πρωτομάρτυρά σου.

Κύμα τοῦ πόντου φοβερό! μὴ ἄγριο τ' ἄγριο σῶμα
Σὺ σπληγγινὰ ἐδέχτηκες, καὶ εἰς ξένης γῆς ἀγκάλῃ
Εὗρηκε δάκρυα καὶ ταφή· συνοδουσεῖ το πάλι.
Τώρα ποῦ πάει ν' ἀναπαυθῆ στὸ πατρικὸ του χῶμα.

Νᾶ, τὸ καρὰβι ἐκίνησε γοργὰ, κ' ἔθε διαβαίνει
Ἀναγαλλιάζουσι ἢ στεριαῖς, ξάφνου τὰ δάση ἀνθίζουσι·
Ὁ οὐρανὸς, ἢ θάλασσα κ' ἢ γῆ πανηγυρίζουσι,
Τοῦ τάφου ὁ τάφος ἠμιλεῖ, ξυπνοῦν οἱ πεθαμένους.

Στὸ βράχο, ποῦ παντέρημος τῆ θάλασσα κυττάει,
Ὅθεν ὁ Δούναβις μ' ὄρημν ῥίχτει τὰ κύματά του,
Ὡ ποῖος προβαίνει! τὰ μακρὰ κ' ὀλόμαυρα μαλλιά του
Στ' ἀέρι κυματίζουσι, λύρα χρυσὴ βαστάει·

Φορεῖ κ' αὐτὸς μαρτυρικὸ στεφάνι, τ' ἀσκήνει,
Τὸν θεῖον διαβάτη χαιρετᾷ καὶ χάνεται εἰς ἀέρι·
Ὡ! πῆς μου ἀνδρεῖτε τραγουδιστῆ, τῆς Θεσσαλίας ἀστέρι,
Ποῖα ἄκρη γῆς ἀγνώριστη τὰ κόκκαλά σου χώνει;

Καὶ τὸ καρὰβι προχωρεῖ· ἴσχοι πολλοὶ προβαίνουν
Στῆ μάκρῃ Χιὸ καὶ εἰς Ψαρά, δάση, βουνὰ σκεπάζουσι·
Οἱ τόσοι ἀδικολόγοι μὲ θαυμασμὸ κυττάζουσι,
Καὶ πάλι μὲς τὸ μνήμά τους πέφτουσι καὶ προσμένουσι.

Μόλις ἢ πρώτη σου φωνὴ ἀπελπισίας γροικῆθη
Δύστην Ἐλλάδα, κ' ἔτοιμο ἦτον τὸ Μέγα Θῶμα!
Σὲ βλέπω, νύχτα τρομερὴ· Νᾶ, ἀνοίγει τ' ἄγιο Βῆμα
Νᾶ πῆ εἰς πέρατα τῆς γῆς ὅτι ᾄδης ἐνίκηθη.

Στὸ θαρροστόλιστο Νᾶ ὁ Πατριάρχης ἔμπαίνει·
Μύριες ὀλότρεμες καρδιάς ἔτυπον ὀλόγυρά του·
Γαλήνη τῆς παράδεισος λάμπει εἰς βλέμματά του,
Κ' ὡς ἡγεμόνας νικητῆς στὸ θρόνον του ἀναβαίνει.

Χριστὸς ἀνέστη ξεφωνεῖ, καὶ τὴν πνοὴ γροικᾷ
Τοῦ μαρτυρίου ποῦ προχωρεῖ... τί θόρυβος μακρὰ;
Φονιάδες ἄμετροι μὲ μίαν ὄρμυν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
Π' ὄλη βλασφημία καὶ κραυγαῖς καὶ κτύπους ἀντηχᾷ.

Ἐπάνω σου, γενναία ψυχῇ, ῥίχνεται τ' ἄγριο πλῆθος,
Ἀστράφτουσι αἱματόβρεχτα γύρω σου τὰ μαχαίρια,
Καὶ σὺ προσφέρεις γαλήνης εἰς τὰ δεσμὰ τὰ χέρια,
Καὶ δὲν σοῦ φεύγει ἕνα κρυφὸ παράπονο ἀπ' τὸ στήθος.

Ψηλάθεν ἄγγελος Θεοῦ σὺν ἀστραψιά πετιέται
Καὶ τ' ἀερόπλευστα φτερὰ ἐπάνωθ' ἐπὶ ἀπλώνει,
Γέρνει ἔς ἐσὲ κ' ἀόρατος τὴν κεφαλὴν σου ζώνει
Μὲ μίαν ἀκτίνα ὀλόλαμπρη ὅπου ποτὲ δὲ σβιέται.

Ἐσ' εἶδες τὸ χρυσοφόρο καὶ πρὶν τὸν κόσμον ἀφήσης
Τ' ἄγρια θεοῖα λυπήθηκες τὰ αἱματοβχιμένα
Ὅπου σ' ἐπέρναν στὴν σφαγὴ, κ' ἂν τότε ἀλυσιωμένα
Δὲν ἦτανε τὰ χέρια σου, τ' ἄσκονες νὰ εὐλογῆσης.

Ἦτε μου ἄγγελοι τ' οὐρανοῦ, σεῖς ποῦ μ' ὄρημν καὶ πόνο
Τοῦ Ἁγίου παρασταθήκατε στὴν τρομερὴ ἀγωνία,
Τί ἀλαλαγμοὺς ἀκούσετε γύρω, τί θρηνηθῆναι,
Ὅταν μὲ σὰς ἐπέταξε εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θρόνον;

Μέσα εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς μητρὸς ἐσπάραξαν τὰ βρέφη,
Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου φοβούμενα, ἢ πλάκας τοῦ θανάτου
Ἐσείσθησαν καὶ στεναγμοὶ ἐβγήκαν ἀπὸ κάτω,
Καὶ πάλιν τὴν Ἁγία Σοφίαν σκέπασαν μύρα νέφη·

Ἄλλ' ἀπ' τοῦ Πίνδου τὴν κορφή κραυγὴ πολέμου ἐχύθη.
Πέλαγα, διάβηκε, νησιὰ, σχίζοντας τὸν ἀέρα,
Ἀντήχησε στὸ Βόσπορον θανατερὴ φοβέρα,
Καὶ κάθε γῆς ἐλληνικὴ βροντόφων' ἀπεκρίθη.

Ἄδραξαν ὄλοι τ' ἄρματα μὲ ἀπελπισίαν κ' ἐλπίδα,
Εἰς τὴ σημαία τους ἔγραψαν, Θεὸς κ' ἐλευθερία·
Γῆ κ' οὐρανὸς ἐδέθησαν ἔς ἀχώριστη ἁρμονία,
Κ' ἢ πατρίδα ἔγινε βωμὸς, καὶ ὁ βωμὸς πατρίδα.

Κ' ἐνίκησαν· ὁ Ὑψίστος ὅπου τῆ μάχῃ εὐλόγα,
Κ' ἐγίόμιζαν ταῖς λαγκαδιῶν τὰ θύματα τοῦ χάρου,
Εἰς τοῦ Τυρταίου τὰ δόλφρανα παιδιὰ καὶ τοῦ Πινδάρου
Ἄφησε τ' ἄπαρτο σπαθί, τοῦ τραγουδιοῦ τῆ φλόγα.

Ἐνίκησαν· καὶ στῶν γονιῶν τῆ γῆ τῆ ματωμένη
Ἐλευθεροὶ σὲ καρτεροῦν μὲ δάφνας εἰς τὸ χέρι.
Δὲν ἀγροικᾷς, Ἁγία Ψυχῇ, νὰ ὑμολογᾷ τ' ἀέρι;
Νᾶ, ἐφθασες· ἢ Ἀκρόπολις ἀγνάντια σου προβαίνει.

Ὁ Νέος ποῦ μὲ σεμνότητά βασιλικὴ καὶ χάρι
Ἐμπρὸς ἀπ' ὄλους προχωρεῖ μὲ μάτια θαυρασμένα,
Τὴν σκόνῃ σου ἐλαχτάρισε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ ξένα
Νὰ γίνῃ εἰς γῆν ἐλληνικὴν ἱερὸ προσκυνητάρι.

Κόρη ξανθὴ εἰς πλάγι του, σιμώνει εἰς ἄγιο Σῶμα,
Καὶ τῆς καρδιάς τῆς οἱ παλμοὶ τ' ἀνθη νικοῦν τῆς νεότητος,
Ἡ ἀγνὴ εὐμορφάδα τῆς ψυχῆς λάμπει εἰς μέτωπό τῆς,
Στὰ βλέμματά τῆς, τ' οὐρανοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ χρῶμα.

Πέλαο καὶ γῆ Σὲ χαιρετοῦν πατέρα κ' εὐεργέτην·
Γιὰ ἰδέσ, ἢ Ἐλλάδα σύσσωμη κλίνει τὸ γόνυ ἐμπρὸς σου,
Καὶ χύνει δάκρυα θλιβερὰ εἰς νεκροκρέβατό σου·
Ναί, τὸ μαρτύριον ἐνίκησε· Ὡ! ἀσπίδος εὐλόγησέ την.

Ἐπι τῆ βρεζακοριδῆ τοῦ
Λυγάνου τοῦ Τεροφάρτου
25. Απριλίου 1871

Αρ. Εἰς 543
VI 69

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

